

METHA ØSTERGAARD PEDERSEN

I krigens sidste tid var jeg i huset ved Erik Schmidt. Han var søn af Århus Stiftstidendes ejer. Når der gik (blev dræbt red.) en af tyskerne, så skulle der også gå en af danskerne. Det blev Eriks bror, Børge Schmidt, der blev dræbt. Han blev skudt i sengen ved siden af sin kone og små børn.

Interviewet af Niels Schmidt, redigeret af Liv Høybye

Tekst og billeder er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

UNDER JORDEN PÅ TUNØ

Den nat kom Nina Schmidt ind på mit værelse og sagde: "Skynd dig at stå op, red din seng og gå ind og læg dig i soveværelset. Pas godt på børnene, for min mand og jeg tager hjemmefra. Broderen er blevet skudt."

Det var barskt. Den nat sov jeg ikke ret meget. Og hunden – de havde lige fået en schæferhund – den var urolig hele natten. Senere fik jeg at vide, at det var fordi, der gik en vagt omkring huset. Da de havde hørt, at Børge Schmidt var blevet skudt, blev det arrangeret.

Da Børge var blevet begravet, gik hele familien under jorden på Tunø, og jeg tog med for at passe børnene.

Befrielsen kom hurtigt efter, at Børge var blevet skudt, og da freden var kommet, ville Erik straks til Aarhus, men det fik han ikke lov til. De var bange for, at der fortsat var nogen efter ham. Jeg kan ikke huske hvornår vi kom hjem igen, men der gik nogle dage.

Billeder fra Metha Østergaard Pedersens album
Affotograferet af Liv Høybye.

Billedet er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

BARNEPLEJERSKE I GENTOFTE

Jeg er vokset op i Ejstrupholm. Det var en lille by dengang. Gården hed Østergaard. Da krigen kom, boede jeg i Gentofte, hvor jeg arbejdede på børnehjemmet Lykkesholm. Jeg tog min uddannelse som barneplejerske derovre. Der var et anvisningskontor i Aarhus for unge piger, og på den tid var det moderne at tage til København. Det var spændende og nu var vi jo tre piger, som alle fik plads derovre. Jeg fik plads på børnehjemmet. Jeg ønskede ikke at komme på børnehjem eller hospitalet, men jeg ville gerne have en uddannelse

som barneplejerske. Teorien tog vi inde på Dronning Louises Hospital i København.

Jeg var på vej fra mit værelse, på den anden side af Gentofte Sø, og til børnehjemmet, da flyene kom. Der var en larm og forstyrrelse. På børnehjemmet blev der sagt, at vi ikke skulle tage hensyn til krigen. Vi havde mørklægning, men ellers mærkede vi ikke meget til det. Man vidste ikke rigtig, om man turde sætte børnene ud på terrassen, men det blev ordineret, at vi skulle lade dagen gå, som den plejede. Sådan var det.

På grund af besættelsen ville min mor gerne, at jeg kom tilbage til Jylland. Jeg havde en ældre søster og en yngre søster derovre. Så jeg rejste tilbage. Vi var tre piger, der tog det nye, røde lyntog fra København. Det var mig, en af mine søstre, der arbejdede som stuepige og en veninde, der var kokkepige. Så arbejdede jeg først i Silkeborg og siden i Aarhus. Jeg arbejdede som barneplejerske i private hjem, og det var det, jeg ønskede mig. Da jeg blev forlovet, ville jeg gerne have lidt mere rutine i den daglige husholdning med madlavning. Derfor tog jeg plads som ung pige i huset ved familien Schmidt i Risskov.

Erindringer er en del af projektet "Krigens Sidste Stemmer – fortællinger fra aarhusianske plejehjem." Projektet er blevet til gennem et samarbejde mellem Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune, Stadsarkivet, frivillige fra Besættelsesmuseet i Aarhus 1940-1945/Den Gamle By samt fotojournaliststuderende fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Du kan også læse erindringer i magasinet under følgende link:

<http://reader.livedition.dk/aarhuskommune/880/>